

kuterede jeg med Enhedslisten, det diskuterede jeg med De Radikale, og jeg har diskuteret med Dansk Folkeparti, og jeg har diskuteret det med Kristeligt Folkeparti.

Kl. 20.45

Jeg er godt klar over, for jeg ved jo, hvem jeg har været til møde med, at Socialdemokratiet havde valgt at lade sig repræsentere på en anden måde den dag, nemlig uden hr. Carsten Hansen, for det er vel naturligt, når vi tager alle lovforslagene, at det er hovedordføreren. Jeg vil meget gerne gøre det, også en anden gang, når hr. Carsten Hansen er ordfører, for jeg synes, det er godt at få en debat, og da hr. Carsten Hansen jo desuden er et behageligt menneske at være sammen med, vil jeg da kun glæde mig til det.

Så vil jeg godt lige sige et par ting om det, der bliver sagt om, at det her lovforslag for det første skulle være ideologi, og at det for det andet ikke er nemt at forholde sig til, fordi det er så nyt:

Det er overraskende. Jeg tror, at vi har fremsat det her forslag fire eller fem gange i Folketinget. Men det fortæller måske lidt om, hvad den tidligere regering og deres støttepartier mente om forslag, der kom fra oppositionen, før den selv kom i opposition, nemlig at dem behøver man ikke rigtig at tage ad notam, dem behøver man ikke rigtig at læse, dem behøver man ikke rigtig at diskutere. Ellers kan det være tankevækkende, at det kan komme fuldstændig bag på de tidligere regeringspartier og dens støttepartier, at vi fremsætter et lovforslag, vi har fremsat fem gange i træk.

Det fortæller jo lidt om, hvordan det har været før, vi fremsatte lovforslaget. Det synes jeg altså er lidt ærgerligt. Man kan gå tilbage og se det, og derfor vidste man godt, at de tanker var nogle, som vi også havde fremført ved andre lejligheder.

Til fru Elsebeth Gerner Nielsen, som sagde – nu ved jeg ikke, om det var en fortalelse, men jeg har skrevet mig det bag øret – at man ikke kun skal se, hvad der er foran én, det er ellers det, jeg godt kan lide, men man skal også se, hvad der sker bag éns ryg: Jamen det synes jeg også at jeg har oplevet, så det lægger jeg selvfølgelig mærke til. Men jeg har et lyst sind, og det har fru Elsebeth Gerner Nielsen jo også, så lad os nu se fremad. Jeg tror, at vi kan lave nogle gode ting og nogle gode forlig her. Vi vil i hvert fald tage debatten, som vi plejer, og fru Elsebeth Gerner Nielsen vil blive inviteret til de møder, hvor vi kan diskutere de forskellige lovforslag heri.

Jeg vil så kun sige, at det, der er kommet, var det, jeg citerede fra, altså det sidste nye fra den 22. maj, hvor man skriver om ændringer af planloven.

Så er jeg nødt til, og anderledes kan det ikke være, for man forsøger at fremstille det, som om der nu ikke længere er regler for det, hvis man skal have medhjælperboliger eller aftægtsboliger, med formandens tilladelse at læse op af spørgsmål nr. 90, som jeg i grunden var begyndt på:

»Under samrådet den 7. maj 2002 tilkendegav ministeren, at der skal foreligge en dokumentation for behovet for en aftægts- eller medhjælperbolig – hvorledes skal det foregå?«

Så kommer svaret:

»Kommunen modtager de omhandlede sager som en ansøgning om byggetilladelse, og da ejendommen ligger i landzone, skal ansøgeren i forbindelse med ansøgningen redegøre for, hvorfor der ikke kræves en landzonetilladelse. Det vil sige, at ansøgeren skal oplyse, at der er tale om enten en bolig, der skal bruges i forbindelse med et generationsskifte eller til en medhjælperbolig.

Disse oplysninger må kommunen som udgangspunkt lægge til grund. Er kommunen i tvivl om, hvorvidt ansøgeren har til hensigt at opføre en aftægts- eller medhjælperbolig, kan denne bede om nærmere oplysninger, herunder oplysninger om navn eller navne på den eller dem, som skal bo i huset. Er der tale om en medhjælperbolig, må kommunen dog efter omstændighederne affinde sig med en oplysning om, at medhjælperen først skal ansættes, når boligen er opført.

Finder kommunen« – nu er det nødvendigt, at man hører efter, for man har spurgt til det – »det ikke sandsynligt, at der er tale om en aftægts- eller medhjælperbolig, som ikke kræver landzonetilladelse, kan den nægte at udstede byggetilladelse.« – ja, man skulle tage det én gang til, for hvordan kan alle de spørgsmål ellers have flydt hertil, men altså, hvis kommunen er i tvivl, kan den nægte at udstede byggetilladelse – »Afgørelsen herom kan påklages til Naturklagenævnet efter planlovens § 58, stk. 1, nr. 4.«

Tilbage står kun, at det så er godt nok, at kommunen kan gøre det, men man har ikke tillid til kommunen. Det er o.k., det kan være et synspunkt, at man siger: Det er simpelt hen tilliden til kommunalbestyrelsesmedlemmerne, vi tager væk.